

SYKEBESØK

Mormor ligger på sykehuset i mange dager. De første dagene sover hun så mye at June er redd hun aldri vil våkne igjen. Men etter hvert begynner hun å åpne øynene og bli litt mer sånn som hun var før. Kanskje ikke helt sånn som før da, men nesten. Hun smiler i alle fall når de kommer, selv om hun ser blek og tynn ut, der hun ligger i hvite sykehusklær.

June har vært så redd for at mormor skulle dø. Særlig de første dagene. Hun vet jo at gamle folk kan dø. Men har liksom aldri tenkt at det kunne skje med mormor. For hun har jo alltid vært der. Hun passet June da June var liten, og hjalp med mye da hun ble ungdom også.

Av og til er det lettere å prate med mormor, enn med mor. June har fortalt mormor mye om skolen og venner og forelskelser og fotballen og alt mulig. Mormor er så rolig, og har alltid tid til å lytte. Og så har hun opplevd mye, og vet mye. Hun har liksom gode råd for alt. For hun har også vært ungdom en gang. Enda så gammel hun er.

June gleder seg til mormor er hjemme igjen. Det blir fint å komme på besøk som før, den første mandagen i hver måned.

Men sånn blir det ikke. For en dag mor kjører June hjem fra sykehuset, sier hun at mormor ikke skal tilbake til huset sitt. Hun skal på et annet slags sykehus etterpå. Et sykehjem.

Det synes June er en skikkelig dårlig ide. Hun vil at mormor skal være i sitt eget hus. Med sengen sin og sofaen og alle plantene i vinduet. June synes at mormor er ganske frisk nå. Hun blir sint på mor, som ikke vil la mormor få komme hjem.

Men mormor kommer ikke hjem. Etter to uker puttes hun i en ny ambulanse og kjøres til sykehjemmet. Det er et stort, gammelt hus, der hun skal dele rom med en annen gammel dame.